

Ο Ρατσισμός των Δημοσίων Χώρων

Ο ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που επισκιάζει την καθημερινότητα όλων μας. Από όποια πλευρά και αν τον δούμε, από όποια πλευρά και αν τον ζήσουμε. Το δεδομένο είναι πως όλοι μας έχουμε υπάρξει, άμεσα ή έμμεσα, θύματα, όπως και θύτες του...

Οι δύο ιστορίες που θα διαβάσετε παρακάτω σχετίζονται με το πώς καταλύεται η έννοια του δημόσιου χώρου στα σύγχρονα αστικά κέντρα, εξαιτίας των ρατσιστικών φαινομένων.

Πόσο κοινόχρηστοι είναι, με άλλα λόγια, οι δρόμοι, τα πάρκα, οι πλατείες και όλοι εκείνοι οι δημόσιοι χώροι που προορίζονται για να εξυπηρετούν τις καθημερινές μας ανάγκες; Η απάντηση δυστυχώς δεν είναι ίδια για όλους. Για κάποιους είναι πλήρως ελεύθεροι. Για κάποιους άλλους, όμως, όχι...

Κ. _____ Σ. _____

Είμαι πρόσφυγας από το Πακιστάν. Βρίσκομαι στην Ελλάδα εδώ και 3 περίπου χρόνια και ζητάω άσυλο για να μπορέσω να μείνω εδώ νόμιμα. Προς το παρόν μένω στην Παιδόπολη Αγριάς, λίγο έξω από τον Βόλο, στο Κέντρο Φιλοξενίας Ασυνόδευτων Ανηλίκων του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Τα απογεύματα, όταν δεν έχω σχολείο, μου αρέσει να κάνω βόλτες. Το περπάτημα στις γειτονιές του Βόλου είναι για μένα μια όμορφη δραστηριότητα. Στο δρόμο έχω συναντήσει πολλούς καλούς ανθρώπους, με ζεστή καρδιά και ευγένεια. Βέβαια δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι...

Ένα απόγευμα πέρασα έξω από μια εκκλησία. Μέσα υπήρχαν πιστοί που άκουγαν τη λειτουργία και προσεύχονταν. Μου άρεσε η εικόνα. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλό να πλησιάσω. Φτάνοντας στην είσοδο έσκυψα το κεφάλι και άρχισα να προσεύχομαι και εγώ. Μπορεί η θρησκεία μου να είναι διαφορετική, αλλά η ανάγκη επικοινωνίας με τον Θεό είναι ίδια για όλους. Δεν καταλάβαινα τα λόγια του ιερέα. Αλλά είμαι σίγουρος ότι ήταν λόγια αγάπης και αδερφοσύνης.

Βγαίνοντας μετά από λίγα λεπτά στο προαύλιο με πλησίασε ένας άνθρωπος που έμενε εκεί δίπλα. Κατάλαβε προφανώς ότι δεν είμαι ομόθρησκός του κρίνοντας από το χρώμα του δέρματός μου και τα φτωχικά μου ρούχα. Μου είπε να φύγω από το σημείο που βρισκόμουν, γιατί αλλιώς θα καλούσε την αστυνομία. Εγώ δεν ανησύχησα, αφού δεν είχα κάνει κάτι κακό. Μετά από λίγα λεπτά με πλησίασε ένας αστυνομικός ζητώντας τα χαρτιά μου. Του τα έδωσα...

Αυτό που με πείραξε ήταν η καχυποψία του ανθρώπου που κάλεσε την αστυνομία. Πίστεψε ότι είχα μπει στην εκκλησία με κακό σκοπό. Δεν του κρατάω κακία, ειλικρινά. Το θέμα, όμως, είναι ότι δε θα μπορέσω να ξαναπάω εκεί. Όχι γιατί δε θέλω, αλλά γιατί θα αισθάνομαι πλέον ανεπιθύμητος.

Ο χώρος της εκκλησίας είναι ένας δημόσιος χώρος. Ένας χώρος αγάπης και κατανόησης που μας χωράει όλους. **Και είμαι σίγουρος, παρά την άσημη εμπειρία που έζησα, ότι η αγκαλιά των σωστών ανθρώπων, είτε αυτοί είναι Χριστιανοί είτε Μουσουλμάνοι είτε οτιδήποτε άλλο, θα είναι πάντοτε ανοιχτή για όλους μας.**

S.A.

Κατάγομαι από τη Σενεγάλη, μια φτωχή και αφιλόξενη χώρα της δυτικής Αφρικής. Είμαι πρόσφυγας και μένω στο Κέντρο Φιλοξενίας Ασυνόδευτων Ανηλίκων του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού στην Παιδόπολη, λίγο έξω από το Βόλο. Στην Ελλάδα βρίσκομαι εδώ και δυόμιση περίπου χρόνια περιμένοντας να ολοκληρωθεί η διαδικασία ασύλου.

Ο Βόλος είναι μια όμορφη πόλη 5 περίπου χιλιόμετρα μακριά από τον Ξενώνα και έτσι συχνά μου δίνεται η ευκαιρία να πηγαίνω βόλτα μέχρι εκεί με το ποδήλατό μου. Η διαδρομή είναι αρκετά ευχάριστη, αφού βλέπεις συνέχεια θάλασσα, αν και λίγο επικίνδυνη λόγω των πολλών αυτοκινήτων.

Ένα μεσημέρι ξεκίνησα για το Βόλο και πιο συγκεκριμένα για το σπίτι μιας κυρίας, την οποία είχα γνωρίσει παλαιότερα σε συσσίτιο του Δήμου και με είχε βοηθήσει με τη διαδικασία φιλοξενίας μου στο Κέντρο. Κάθε φορά που την έβλεπα μου έδινε φαγητό από αυτό που μαγειρεύει για την οικογένειά της, ώστε να τη νιώθω σαν μητέρα μου. Και ρούχα μου είχε δωρίσει, αλλά και το παλιό ποδήλατο του παιδιού της για να πηγαίνω εύκολα μέχρι την πόλη. Αλλά και χωρίς όλα αυτά εγώ πάλι σαν μητέρα μου θα την έβλεπα, αφού η καλοσύνη και η κατανόησή της είναι για μένα το πιο σπουδαίο δώρο.

Το μεσημέρι, λοιπόν, εκείνο πήγαινα να τη βρω. Αφού είχα μπει μέσα στην πόλη, πέρασα ανάμεσα από δύο αυτοκίνητα, τα οποία περίμεναν να ανάψει το πράσινο φανάρι για να συνεχίσουν το δρόμο τους. Τότε ο οδηγός του ενός άρχισε να με βρίζει ζητώντας μου το λόγο που τον προσπέρασα, ενώ εκείνος περίμενε στη σειρά του. Την ίδια με εμένα κίνηση έκαναν παράλληλα ένα ακόμα ποδήλατο, αλλά και ένα μηχανάκι. Σε εκείνους, για κάποιο λόγο, δεν είπα τίποτα...

Εγώ προτίμησα να μη δώσω συνέχεια. Αυτός, όμως, βγήκε από το αυτοκίνητό του και ήρθε δίπλα μου. Συνέχισε να με βρίζει μιλώντας με άσχημο τρόπο για την καταγωγή μου. Άφησα το ποδήλατό μου κάτω και προσπάθησα να του εξηγήσω ότι δεν έκανα τίποτα κακό και ότι δεν ήθελα φασαρίες. Μετά από λίγο ξαναμπήκε στο αυτοκίνητό του και φεύγοντας πέρασε πάνω από το ποδήλατό μου καταστρέφοντάς το.

Τότε κάλεσα τη "μητέρα" μου στο τηλέφωνο να έρθει να με βρει. Μέχρι, όμως, να έρθει, μια φίλη του ανθρώπου εκείνου τον ειδοποίησε να γυρίσει πίσω καλώντας ταυτόχρονα την αστυνομία, διότι πίστευε ότι την είχα καλέσει και εγώ και για αυτό δεν έφευγα από τη διασταύρωση. Το περιπολικό ήρθε. Οι αστυνομικοί ζήτησαν τα χαρτιά μου και τους τα έδωσα...

Κατά τη διάρκεια της κατάθεσης ο άνθρωπος εκείνος εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι δεν καταλάβαινα καλά τα ελληνικά τότε και οι αστυνομικοί κατέγραψαν ότι εγώ έφταιγα. Με το που έφυγε η αστυνομία, ήρθε τελικά η "μητέρα" μου, αλλά δεν πρόλαβε να τους πει τα πράγματα όπως έγιναν και να με συμβουλέψει και έτσι ο κύριος εκείνος όχι μόνο δε μου ζήτησε συγγνώμη για τον τρόπο του, αλλά βγήκε και από πάνω.

Το συγκινητικό της υπόθεσης ήταν ότι η "μητέρα" μου για να με παρηγορήσει και να με βοηθήσει να το ξεχάσω, μου αγόρασε ένα καινούριο ποδήλατο ζητώντας μου, όμως, να είμαι ακόμα πιο προσεκτικός με τους ανθρώπους, όταν τριγυρνάω στην πόλη.

Το μεγαλύτερο, όμως, μάθημα από όλο αυτό σχετίζονταν με το ρατσισμό. Οι δρόμοι μπορεί να είναι δημόσιοι, να είναι ελεύθεροι για όλους, αλλά στην περίπτωσή μου αποδείχθηκε ότι αν δεν έχεις το σωστό χρώμα δέρματος, δεν έχεις και το δικαίωμα να τους χρησιμοποιείς όπως οι άλλοι. Εκεί είναι η διαφορά. **Κάποιοι σου δείχνουν ότι σε θέλουν στο δρόμο τους και κάποιοι άλλοι όχι.**